

Twee keer voelde ze zich geroepen: door de geneeskunde en door God. Ze vond haar bestemming bij de zusters annuntiaten te Heverlee en als schoolarts. Begin dit jaar kreeg Carine Devogelaere loopbaan echter een andere wending: ze is nu coördinator van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad (IPB). Daar luistert ze naar wat leeft onder gelovigen in Vlaanderen, maar wij laten haar eerst zelf aan het woord.

Jozefien Van Huffel

‘Uitvoerder van hoop wil ik zijn’

ALVORENS het gesprek aan te vatten, poseert de kersverse IPB-coördinator node voor onze fotograaf. Haar kantoortje op het IPB is sober, maar de spontane lach van zuster Carine Devogelaere vult moeiteloos de ruimte. Op een plantje en een groot kruisbeeld na is de enige decoratie een kabouterachtig figuurtje. Stefaantje, zo blijkt, en hij zit met de handen in het haar te piekeren. Zuster Carine gaat met Stefaantje op de foto.

– Wat betekent Stefaantje voor u en uw werk?

Ik kreeg hem een paar jaar geleden van mijn moeder. Hij stond op mijn bureau in het Centrum voor Leerlingenbegeleiding en bewees er meermaals zijn nut. Stefaantje verschafte jonge mensen een aanleiding om met mij in gesprek te gaan. Op de een of andere manier stimuleerde het beeldje hen om hun zorgen even ten volle in het gesprek toe te laten. Stefaantjes aanwezigheid was symbolisch bedoeld, maar vaak heeft hij geholpen om dingen onder woorden te brengen.

Nu ik het beeldje heb meegenomen naar mijn nieuwe kantoor, kreeg het eigenlijk een andere symboolwaarde. Hier bij het IPB wijden mensen hun gedachten aan de Kerk en haar toekomst. Ook zij zijn soms ontmoedigd, hebben soms het gevoel dat ze weinig reactie oogsten of geen oplossing vinden. Stefaantje piekert nu met hen mee.

– Gisteren schoolarts, vandaag coördinator van het lekenberaad van de Vlaamse Kerk. Waarom bewandelt u precies die wegen?

Dat ik geneeskunde wilde studeren, wist ik al in het derde middelbaar. Bij een lezing van een arts die zich inzette voor indianen in Zuid-Amerika overkwam me een soort roeping voor het vak en de bijbehorende dienstbaarheid. Tijdens mijn studies geneeskunde bracht ik onder andere een maand door in Congo en in Rwanda, maar gaandeweg besepte ik dat ik toch niet helemaal op mijn plaats was in de tropen, en dat ik in België als huisarts ook veel kon

verwezenlijken. Voor mij was de artsij nooit een doel, wel een middel. Bijvoorbeeld om met mensen in contact te komen.

Mijn tweede, religieuze, roeping voltrok zich heel geleidelijk. Ik speelde al een tijdje met de gedachte van een religieus leven, toen ik op één bepaald moment tijdens mijn eerste jaar geneeskunde de knoop doorhakte: ik zou intreden. Op 6 januari 1974 woonde ik een viering bij waarin een vrouw haar gelofte aflegde, en toen wist ik dat ook ik ‘ja’ wilde zeggen op de vraag die God me stelde. Na mijn studies trad ik daadwerkelijk in. Mijn congregatie is onder meer erg begaan met opvoeding en onderwijs, waardoor ik uiteindelijk aan de slag ging als schoolarts.

– Welke invloed had uw religieuze beleving op uw roeping als arts?

Als schoolarts keek ik naar de leerlingen altijd vanuit mijn verbondenheid met God. Een medisch onderzoek bijvoorbeeld, dat kan je beschouwen als een soort keuring. De een na de ander passeert, en je moet ze allemaal onderzoeken om eventuele gebreken op te sporen. Ik

gebruikte de gelegenheid echter ook om jonge mensen te bevestigen in wat goed aan hen is. Het goede moet je steeds benoemen en versterken, want dan begin je het ook in steeds meer dingen te ontwaren. Zelfs als iemand met problemen kampt, kun je hem of haar nog het beste helpen door betrokkene voorbij die problemen naar het positieve te leren kijken.

Ook de Kerk zou dat advies soms wat meer mogen volgen. Men benadrukt zo vaak dat het ‘nog’ om zoveel mensen gaat, of dat iets ‘nog’ gedaan kan worden, terwijl men het net zo goed kan hebben over de initiatieven die nieuw en beter zijn. Zelf verspreid ik vier keer jaarlijks een tijdschriftje, *De Blijde Boodschapper*, en daarin hoor je enkel en alleen het positieve geluid.

– Hoe komt een schoolarts terecht bij het Interdiocesaan Pastoraal Beraad?

Al een paar jaar was ik aan de slag als geneesheer-coördinator van de Centra voor Leerlingenbegeleiding. Voor die baan had ik wel bepaalde kwaliteiten, maar wat het rechtstreekse contact met

de leerlingen betreft, was ik een op een zijspoor beland.

Daarnaast telt het actieve beroepsleven nog zo weinig religieuzen, dat ik me afvroeg of ik me wel op de plek bevond waar ik het meeste aan de mensen kon geven. Misschien moest ik me niet enkel tijdens mijn vrije tijd, maar ook in mijn beroepsleven uitdrukkelijk richten op het geloof. Ik stelde me dus kandidaat voor de vacature bij het IPB, waarna ik losliet. Ik vertrouw immers erop dat God me brengt waar ik moet zijn. Ik wil ontvankelijk zijn voor wat voor mij bestemd is, in het vertrouwen dat anderen de goede keuze maken.

Vandaag bevind ik me bij het IPB natuurlijk nog in de verkenningfase. Ik maak me de thema's en het netwerk eigen. Ik kan wel al zeggen dat ik inhoudelijk altijd zeer sterk in het IPB geloofde, als ontmoetingsruimte voor mensen uit alle hoeken van de Kerk en als

Je moet het goede altijd benoemen en versterken, want dan begin je het in steeds meer dingen te ontwaren

antenne voor ideeën en problemen die leven bij de gelovigen. Nergens anders kunnen al die christenen elkaar op zo'n manier ontmoeten. Ze komen niet samen om hun eigen ding te verdedigen, maar om naar elkaar te luisteren. Er klinken echt veel verschillende stemmen in de Kerk in Vlaanderen, en mijn droom is dat we die verscheidenheid kunnen blijven respecteren, terwijl het IPB die stemmen ook daarbuiten hoorbaar kan maken.

– Intussen bent u ook nog eens studente theologie...

Eigenlijk rolde ik daar per ongeluk in. Ik ging in Leuven leven en wonen tussen de studenten, omdat ik wilde proberen om in de universitaire parochie met een aantal mensen een gelovig gemeenschapsleven op te bouwen, maar toen bleek dat ik slechts als studente welkom was in de peda Leo XIII. Het is dus best wel ironisch dat ik als gevolg van mijn studies theologie eigenlijk veel minder tijd heb voor de parochie, dan ik oorspronkelijk dacht. Bijgevolg ben ik er nu gewoon aanwezig, maar ze weten me wel te vinden. Je moet geen officiële functie bekleden, geen etiketjes hebben, om iets voor mensen te doen of te betekenen.

Hoewel ik er dus veeleer toevallig aan begon, heb ik al erg veel aan mijn studie gehad. Wat ik al dertig jaar probeer te beleven, krijgt nu een structuur, en dat helpt me ook om het geloof door te geven. Ik wil namelijk overbrengen wat mij vreugde schenkt, en dat is het besef – dankzij mijn geloof – dat ik graag word gezien. Ik voel me gedragen en ik weet dat ik er mag zijn. „Zo hebben wij de liefde leren kennen, en wij geloven in haar”, luidt het in de eerste brief van Johannes. Als je die liefde kent, geeft dat hoop en energie. Ik denk ook aan wat onze paus schrijft in zijn encycliek over de hoop: „Alle engagement is hoop in uitvoering.” Dat zegt perfect wat ik wil doen. Laat mij maar een uitvoerder zijn.

© Herman Ricour